

ÎMPLINIREA RUGĂCIUNII

- *Vindecarea orbului din Ierihon, Duminica a 31-a* -

Rugăciunea este întâlnirea sufletească a credinciosului cu Dumnezeu, este strigătul unei inimi cucerite de dărnicia lui Dumnezeu spre a primi har și binecuvântare. Ori, această înălțare pe scara rugăciunii presupune efort. Starea noastră în rugăciune trebuie să fie o stare de tensiune, de luptă împotriva chemărilor deșarte și de mobilizare a puterilor - cu toată smerenia - spre Dumnezeu, de încadrare a voinței proprii în voința lui Dumnezeu. Starea de încadrare și dorința împlinirii rugăciunii sunt completate de încrederea în eficacitatea rugăciunii. Orice rugăciune smerită și rațională implică credința în eficacitatea ei. Imitând rugăciunea Mântuitorului, rugăciunea creștină cere cu preferință bunuri spirituale. Sufletul, tulburat și amărât, roagă pe Mântuitorul să-i vină într-ajutor în durerea sa, să-i potolească patimile, să-i spulbere îndoielile și să-i dea tărie voinței sale slăbite. Despre încrederea în eficacitatea rugăciunii ne povestește Mântuitorul spunând: „*Aveți credință în Dumnezeu*” (Marcu 11, 22-23). „*Și toate câte le veți cere, rugându-vă cu credință, veți primi*” (Matei 21, 22). Mântuitorul a vrut să inspire ucenicilor Săi o credință vie și concretă în eficacitatea rugăciunii (Matei 7, 7-12). Practic, Iisus și-a manifestat încrederea în eficacitatea rugăciunii, când a fost ispitit de diavol în pustie precum și în preajma patimilor, când „*fiind în zbucium, cu mai mare stăruință se ruga*” (Luca 22, 44). Stăruința este indisolubil legată și de rugăciune. Ea este prezentă și eficace în rugăciunea văduvei din parabola judecătorului nedrept (Luca 18, 1-8), în rugăciunea femeii cananeence (Matei 15, 21-28), precum și în rugăciunea orbului din Ierihon. Rugăciunile acestora s-au împlinit fiindcă Dumnezeu își pleacă urechea la rugăciunea stăruitoare, dacă în conținutul ei nu cuprinde nimic vătămător, ci numai cele folositoare sufletului și trupului. Minunea cu orbul se poate petrece în viața fiecăruia din noi, fiindcă o anumită orbire putem avea fiecare. Se cere să imităm pilda lui, adică să ne rugăm stăruitor. Altă izbăvire nu avem decât alergând la Hristos și El să se apropie de noi și să întrebe: *Ce ceri?* Să-i răspundem, cu grabă, și noi: *Vrem să vedem, Doamne, vrem să vedem bine-adevărat, vrem să vedem crucea Ta. Vrem să vedem limpede datorile noastre. Ajută-ne! Deschide-ne ochii!* Ne-au orbit și ne-au uluit ispitele false ale lumii! Am alergat către ele, și ca fluturii ce zboară noaptea ademniți de flacăra, ne-am ars aripile sufletului nostru și azi suntem atât de nevolnici. Ne-am adăpat din înțelepciunea înșelătoare a veacului și am alunecat în desfătărilor lui întinate și ne-am uitat de dragostea Ta. Ajută-ne! Și fă, Doamne, să pătrundă în sufletele noastre, cuvântul Tău! Și o dată cu el, Puterea, Viața, Lumina după care ele sunt însetate! În felul acesta, vom simți puteri noi, iar o mână blândă ne va ridica din lumea rătăciților și deșertăciunilor de tot felul și ne va spune, cum i-a spus orbului din Ierihon: „*Credința ta te-a mântuit*”. Amin.

NU TE VOI LĂSA, NICI NU TE VOI PĂRĂSI

Un examen eșuat, o dragoste nefericită, un serviciu pierdut, o familie rămasă fără sprijinitorul ei, un copil fără șanse de salvare. Nu sunt de aceeași intensitate aceste situații, dar fiecare percepe cel mai puternic anume durerea sa, chiar dacă nu așa ar trebui să fie. Momente din viață când ți se pare că ești încercat la maxim de Dumnezeu, că este peste puterile tale să treci de toate câte s-au abătut peste tine, că a ta cruce nu mai poți să o duci, se întâmplă în viața fiecăruia dintre noi. Momente, când pare că uite până aici, că mai departe nu poate să fie mai greu, că nu poate Dumnezeu să mă „*încearcă*” la nesfârșit, că trebuie și mie să-mi dea careva bucurii, căci nu poate viața mea să fie doar o luptă continuă, fiindcă nu vreau să sufăr, vreau să fiu fericit, nu vreau necazuri, desigur și cu conștientizarea existenței veșnicei, dar nu vreau să o primesc prin nefericirea pământească. Faptul că poate aceste nenorociri, greutăți, ispite sunt plata ca să putem să ne curățăm sufletul, să înțelegem că nimic din această viață nu ne va aduce fericirea veșnică puțini vor să accepte. Și că mereu există voia Domnului care a făcut să trecem peste toate acestea, chiar dacă viața pare insuportabilă și nu vezi nici o lumină, când ți se pare că acest „*negru*” din ea nu va mai dispărea nicicând. Mulți caută în aceste cazuri salvarea în careva rugăciuni miraculoase, în căutarea unui sfânt anume care i-ar izbăvi de aceste greutăți. Da, există rugăciuni speciale, acatiste care pot fi citite pentru mijlocirea a unui sfânt anume față de Dumnezeu. Dar oare e acesta scopul lor adevărat? Oare acesta e rostul rugăciunii pentru sufletul îndurerat? De ce atunci când suntem în cea mai grea suferință nu ne aducem aminte de cuvintele Mântuitorului că nici un fir din părul capului vostru nu va cădea fără știrea lui Dumnezeu. De ce nu încercăm cu adevărat să ne întoarcem la Dumnezeu și să-l cerem milă și ajutor? Nu milă și ajutor ca să ne ocolească necazurile, dar să fie Domnul Dumnezeu nostru, acela care ne va purta pe propriile brațe peste ele. Știu că e greu. Știu că există un acel moment când nu mai poți. Știu că poate mâine nu-ți mai poți plăti chiria, că nu-ți găsești serviciu în timpul apropiat, că durerea celui care e lângă tine te înăbușă și nu știi cum să-l mai ajuți. Și că mai există alții implicați, care depind de reușita sau nereușita ta. Care te privesc și în ochisorii lor se citește întrebarea: „*Ai reușit, acum totul va fi mult mai bine?*” Nu o să descopăr nimic din ceea ce nu cunoaște fiecare dintre noi. Ce nu poate face Dumnezeu? Care minune nu este posibilă pentru el? Oare nu poate el într-o secundă să oprească toate suferințele ale mele, ale voastre, ale tuturor. Dar nu o face fiindcă fiecare dintre noi are nevoie să înțeleagă că nu ceea ce credem noi e cel mai important, ci voia lui Dumnezeu. Omul este din fire neputincios ca să străbată viața fără durere și suferință. Aceste două stări îl însoțesc toată viața pe orice muritor. De când este prunc, omul începe să respire cu plânsete aerul vieții de aici. Și cu plânsete și lacrimi părăsește prezenta viață! Durerea este un lucru greu, dar în spatele acesteia, în spatele suferinței, al încercării, se ascunde binecuvântarea lui Dumnezeu, renașterea, replăsmuirea omului.

Depresia, o boala aparent banală, face mult rău umanității. De multe ori însă, de această tristețe covârșitoare are omul nevoie pentru a găsi drumul de întoarcere. Poate acesta este realismul de care avem nevoie pentru a înțelege că nu ne putem găsi împlinirea și bucuria vieții în tot felul de lucruri lumești și trecătoare. Un singur lucru îi trebuie sufletului pentru a fi fericit: „Gustul de Dumnezeu”. Dacă începem să-L căutăm pe Dumnezeu, să-L lucrăm, să-L avem în sufletul nostru, psihicul nostru se va echilibra. Dacă nu vom depune un pic de efort pentru a organiza viața noastră, vom fi clar viitori pacienți ai unui spital de psihiatrie. Numai cine n-a gustat din tristețea diagnosticată, poate spune că depresia nu este mare lucru, că se tratează. Depresia mai este numită „cancerul sufletesc” și este o problemă serioasă, cu care luptă omul uneori toată viața și pentru care are nevoie de mult efort și suport. Viața asumată, trăită într-o comunitate are o mare contribuție în starea psihică a omului, în prevenția tulburărilor psihice. Sunt mulți români plecați în străinătate care nu au luat nimic cu ei (poate nu și-au luat nici părinții, nici copiii), dar care au luat cu ei Biserica. Poate singurul loc în care românii din diaspora se întâlnesc și își tratează dorul, singurătatea și tristețea este Biserica. Uneori se întâmplă să se retragă în comunitățile lor, nemaiinteresându-i prea mult de restul lumii. Dar nu este de folos acest fel de existență creștină. Noi trăim în lume, dar nu trebuie să o părăsim. Noi suntem creștini în lume și purtăm un mesaj, al lubirii lui Hristos. Biserica este locul în care încercăm bateriile, iar apoi mergem în lume și împărțim ce am primit. În Biserică învățăm să trăim viața aceasta în perspectiva veșniciei. Aici formulăm o viziune, un mod de viață pe care îl împărtășim apoi celor din jurul nostru: „Prin aceasta vă veți cunoaște că sunteți ucenicii Mei: vă veți iubi unii pe alții”. Omul s-a despărțit de Dumnezeu pentru că nu vrea să mai trăiască în această comuniune cu Dumnezeu. Însă golul acela îl deranjează, îl face nefericit, îl face să se simtă groaznic. Și atunci omul încearcă să-și umple golul acela cu orice altceva: plăceri, distracții, păcate. Și orice ar face, golul rămâne. Faptul că nu-și poate umple golul, la un moment dat ajunge la stările acestea depresive, de deznădejde, de totală lipsă de sens, de rost al vieții și dintr-o dată nu mai are chef și poftă de nimic. Dintr-o dată îl lasă toate

puterile și dintr-o dată nu mai poate nici să acționeze. Lumea noastră aleargă, căutând să fie fericită, să se împlinească, să iasă dintr-o anume depresie pe care foarte mulți o conștientizează. Dacă oamenii ar citi mai mult Sfânta Scriptură, nu ar mai fi atât de depresivi, atât de deznădăjduiți, atât de rătăciți și fără sens. Cel mai bun antidot împotriva depresiei este Cuvântul lui Hristos din Sfânta Scriptură, care are în sine puterea de a ne învia, de a ne dăruia bucurie și liniște. Cuvintele noastre au păcate, oricât de îngrijit am vorbi, oricâtă artă a oratoriei am pune în ele. Cuvântul lui Hristos însă are liniște și foarte multă pace. Să citim din Sfânta Scriptură, să ne hrănim mintea și inima cu acest Cuvânt al lui Hristos, care este fără de păcat. În timp ce lumea este din ce în ce mai otrăvită de certuri, de violențe și ură, să fim noi, creștinii, care răspândim în ea Dragostea lui Hristos! Amin.

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Vineri 28 ianuarie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 29 ianuarie	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	17:00	Vecernie la Biserica „Sf. Trei Ierarhi”
Duminică 30 ianuarie	07:00- 11:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
		Parastas
	11:00	Program de bibliotecă

Ucenici și fapte

Un călugăr bătrân, după ce și-a învățat timp de mai mulți ani ucenicii tainele credinței, i-a trimis în lume să împărtășească ceea ce au învățat. După zece ani de misiune printre oameni, trei dintre ucenici s-au întors să-și viziteze povățuitorul. Acesta își trăia ultimii ani ținut într-un pat din cauza unei boli de picioare. Fiecare începu să povestească ce au făcut în ultimii zece ani: „Eu, zise primul cu mulțumire de sine, am scris zece cărți și le-am vândut într-o mulțime de exemplare”. „Ai umplut așadar, lumea de hârtie”, zise bătrânul. „Eu, luă cuvântul al doilea la fel de satisfăcut de el însuși, am ținut multe predici în fața a mii de oameni”. „Tu ai umplut lumea de vorbe”, răspunse duhovnicul. Al treilea ucenic, începu să desfacă un pachet și scoase din el o pernă: „Eu părinte, ți-am adus această pernă ca să ai de ce să-ți sprijini picioarele când te dor”. „Tu, zise bătrânul călugăr, l-ai găsit pe Dumnezeu”. Adevărul este că cel mai corect bilanț pe care omul și-l poate face din când în când, nu este să-și contabilizeze realizările, ci să se cerceteze cât de capabil a fost să împartă iubire în jurul lui.

Amânarea

Trei ucenici ai diavolilor au venit într-o zi pe pământ pentru a se forma. Discutau cu Satana, superiorul diavolilor, despre planurile lor, despre ispitirea și perversitatea oamenilor. Primul ucenic spuse: „Îți voi învăța pe oameni că nu există Dumnezeu”. Satana îi replică: „Cu această învățătură nu vei câștiga pe mulți de partea noastră, deoarece cei mai mulți oameni intuiesc că există Dumnezeu. În inima lor există ceva care-i face să creadă în Dumnezeu”. Cel de-al doilea ucenic spuse: „Le voi spune oamenilor că nu există iad și că pentru păcatele lor nu trebuie să se teamă de pedeapsă”. Satana îi replică: „În acest mod, cu greu vei putea să ispitești pe cineva. Oamenii deștepți, de mult știu că există iadul și că orice faptă rea atrage după sine o pedeapsă corespunzătoare”. În sfârșit, cel de-al treilea ucenic spuse: „Eu îi voi convinge pe oameni să amâne orice faptă bună și să creadă că nu există vreun lucru care trebuie făcut imediat”. „Mergi la treabă, îi spuse Satana, vei avea succes. Vei înșela mii de oameni și-ți vei câștiga de partea noastră”.

A fi lumină

Într-un colț al lumii, persista odată o întunecime densă și încăpățanată, cum nu se mai auzise vreodată. Deodată apărură o lumină care stătea pur și simplu și lumina. Un trecător spuse: „Tu, luminițo, ai face mai bine dacă ai sta în altă parte și nu în acest colț ascuns”. „De ce?”, îl întrebă luminița. „Eu luminez pentru că sunt lumină, și pentru că luminez, mă numesc lumină. Nu luminez pentru a mă face vizibilă, ci luminez pentru că îmi face plăcere și bucurie să fiu lumină”. Dar cruda întunecime, scrâșnind din dinți, atacă cu furie mica luminiță. Și cu toate acestea, marea întunecime era neputincioasă în fața acestei mici lumini. Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

